

ΒΔΡΙΑΡΩΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλῃ αὐτῇ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὰν κεφάλια ληστῶν, ὅλες τὶς ἀσυντέλειες κι ἀναρθρωγραφίες που βρίσκονται σὲ καθαρεύουσαν καβύλια. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάνατος δὲν οἱ ἀναγγιώστε μας, ἀρκεῖ μοναχὸς πλάι στὸ βαρεβαριό μὲν ποὺ θὰ μᾶς στέλνουν νὰ σημειώσουν τὸν τόνομα τοῦ βεβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς σελίδας που βρίσκεται).

«Εὐχαριστῶν θερμῶς συγχαίρων νῦν τὸν ὁμέλην πρόσδορον....»

«Εὐχαριστῶν θερμῶς ἐπ' ἀγγελίᾳ νίκης ἥτις μὲ ἐνέπλησε χαρὰν ἀφατοντον....»

(Γρυπάρης, πρέσβης στὴν Πόλη «Ἀκρόπολη» 17 τοῦ Ἀπρίλιου 1906; ἀριθ. 8625).

«Ἄθηναι» 10 Ἀπρίλιος.

Σελ. 3, στήλη Α', στίχ. 9.

Εἶναι περιεργότατον οἱ αἱ διπλωματικαὶ βάσανοι.

Τίδια ἡφ. 15 Μαρτ.

Σελ. 1, στήλη 1, στίχ. 42.

.... ἐπὶ ταῖς νίκαις καὶ τοῖς προόδοις.

«Ἀκρόπολις» 6 Ἀπρίλιος, στήλη 5.

.... ἀβρόχοις χειλέοις.

Τίδια ἡφ. 12 Ἀπρίλιος, σελ. Β', στήλ. 5.

«Ἡ βασιλισσὴ τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῆς βασιλισσῆς Ὁλγας καὶ τῶν πριγκηποσῶν Σοφίας, Βικτωρίας καὶ Ἐλένης μετέβησαν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν χειροτεχνημάτων καὶ παρέμειναν πολλὴν ὕραν περὶ εργασίαν τε τε.

Τίδια ἡφ. 12 Ἀπρίλιος, σελ. Β', στήλ. 7.

«Ἡ ὑποδοχὴ ἦν μοι ἔκαμεν ὁ Ἑλλ. λαός καὶ διὰ τοῦ Πειραιῶς τοιοῦτος.

Τίδια ἡφ. 15 Ἀπρίλιος, σελ. Β', στήλη 4 καὶ 5.

«Ομιλοῦσιν εἶτα δὲ π. Καροτούρρης, τονίζων τὰ φιλόξενα αἰσθήματα τῆς Ἑλλ. πρωτευόσης, ἀφ' ἧς ἀπεκδέχεται ζωηρὰν τὴν ἐνθάρρυνσιν ἐν τῷ ἔργῳ του καὶ διευθυντῆς τῆς συναδέλφου «Πρόδοος» π. Σπανούδης, ἐξάρας μὲ βαρύνση μαντον σημασίαν τοῦ σημασίαν τηνα τοῦ ἀδηλητισμοῦ, ὡς πρέπει, δηλοντί νὰ τὸν ἀντιλαμβάνωνται πάντες οἱ Ἑλληνες! Γίνονται κτλ.

«Σκρίπ», 15 Ἀπρίλιος, σελ. 3.

Βερολίνον—Κατὰ τὰς ἐκ Θεσσαλονίκης τηλεγραφικὰς εἰδήσεις τῶν Γερμ. ἐφημερίδων, διπειρότης συνταγματάρχης καὶ ἀρχικομιτατῆς Πιάγκιαφ ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας ἀποτελουμένης ἐκ 40 λησταριαρτῶν, προσοσβληθεῖσα ὑπὸ τοντοκοῦ στρατοῦ, παρὰ τὸ Μελένικον πάτεστράφη φονευθέντος, κατὰ τὰ τηλεγραφήματα, καὶ αὐτοῦ τοῦ Πιάγκιαφ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΣΗ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΡΑΪΚΟΥ

«Ο ἥλιος καίγει σὰν φωτιά καὶ τὴν ἀντίλια μαξεῖ ἐμποδίζει νὰ ἀγροκάμε μπροστά μας ἐλεύθερος. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ ζέστα ἀνοίγει στους Μαραθωνοδρόμους τὴν μεγάλην πόρτα τῆς δόξας, τὴν Μεγάλην πόρτα τῆς ἀποθέωσης. Ἀπὸ ἐξῆντα χιλιάδες κι ἀπάντου στόματα ἀκούγεται τὸ δισταγμένο ἔκεινο «Ἄχ...» ποὺ τὸ περιμένει τὴν βεβαίωσην...

«Ολο τὸ Στάδιο, μὲ κρατημένη ἀναπνοή, στὸ ποδάριο βρίσκεται καὶ δλουνόνε τὰ πνέματα τὰ στρώχης ἡ ἀνυπομονούσια, δλουνόνε ὁ νοῦς πετάει στὴ θεῖαν ἴκανοποίηση...

«Ἡ ἐλπίδα πετάει ἀπὸ πάνου ἀπὸ τὸ Στάδιο, καὶ μὲ ἐνα γλυκὸ μειδάμα προσπαθεῖ ν' ἀπεικάσῃ τὸ Γραικὸ δρομέα...

Τὸ κανόνι ἀκούγεται! Μιὰ φοβερὴ ὄχλοβοή ἀπὸ δλουνόνε τὰ στόματα, ποὺ ἀνακουφίζουν τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς, ἀκούγεται, καὶ βραζίνοντας πετάει ἀπάνου, ὅπου βρίσκεται: ἡ γελαστὴ ἐλπίδα μας καὶ τὴν ψηλώνει περσότερο, γιὰ νὰ ζεχωρίσει τὸ δρομέα...

«Ἐνα τρανταχτὸ «έρχεται!...» βοήσει καὶ... «Ἐξαφρενιστικὰ χειροκροτήματα ἀκούγουνται... Εἶναι Γραικός!...»

Μὲ τὴν κορώνα τῆς δόξας στὸ κεφάλι, φτάνει ἀκούραστος δι Κουτουλάκης, γελαστός, σμορφός καὶ χαριτωμένος...

«Ἀπὸ δλούθενε περιστέρια κάτασπρα ρίχτουνται καὶ μεγαλώνουν τὸν ἐνθουσιασμό του, καὶ αὐτὸς πετάει σὰν κι' αὐτὴ μιὰ, δυὸ φορὲς τὸ Στάδιο, καὶ περήφανος παρουσιάζεται στὸ Βασιλέα μας, διόποτος τὸν χαιδεύεις γιομάτος χαρὰ καὶ περηφάνεια...»

«Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὴ γονατίζει μπροστά στὴ γλυκειά μας πατρίδα, τὴ δοξασμένη μας «Ἑλλάδα...»

Αὐτὰ τὰ ὄνειρατα βλέπει δι φτωχὸς δι Γραικός!...»

ΣΤΑΘΗΣ Δ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Στὸ Ψήλωμα χωριοῦ τῆς Κέρκυρας, παλαιοῦθε εἴτανε χτισμένο λαμπρὸ παλάτι, τοῦ Πέτρου Αστάλα. Καὶ σήμερα ποὺ μετριέται αἰώνας ἀπὸ τότες, ὑπέρχει τὸ χτίριο, μαυρισμένο ἀπὸ τὴν πάλαιότη, καὶ βρίσκονται ἀκόμη τὰ σημάδια περασμένης καλοπέρασης, δηπού χαρὲς καὶ σύρνια ἡσυχία βασίζει ἐπει.

Ο Ἀστέλης μὲ πολλὰ χτήματα καὶ ἀκατάβλητη δράστηρότητα, ἔζουσε καλά. Εἶχε κοπαδία, μύλους, λειτουρβία, ἀμπελοχώραφα, καὶ καλοπερνοῦσε, καὶ ἐδούλεις πολὺ ἀσκέρι, ἐργάτες καὶ φτωχούριστα. Εἶχε καὶ φαμίλια, ἀπὸ μιὰ γυναῖκα τὴν Ασημίνα, καὶ ἐνα μυαχογιό τὸ Γιάννη.

Μεγάλωνε δι Γιάννης, καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ πατέρα, κλεισμένη στὴν καρδιά του, ἐπρόσμενε ν' ἀποχήσῃ στὰ γεράματά του, ἀσφαλισμένο προστάτη καὶ διαφευγτὴ τοῦ θιοῦ του, καὶ τὰ στερνά του χρόνια νὰ πέρσῃ ἡσυχία καὶ ἀναπαυμένη: τέτοια είναι η κανονικὴ ζωὴ, αὐτὸς τὸ φυσικὸ καὶ λογικό.

Εἶταν βράδυ, στὰ μάστιγατα τοῦ χειρῶνα. Μαύρο σκοτάδι εἴτανε ριγμένο στοὺς κάρπους, καὶ σὲ δὴ τὴν ράχην ποὺ ἀπλωμένα ἔγινεκαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, ἔθούτες βορειών χρόνων ἀγέρι. Μονάχα λαδοφάναρχα ἐδῶ καὶ ἐκεὶ γύριζαν τὰ σπιτάκια, καὶ στὸ θαυμπέρ διώς ξαστέρωνε ἡ ἀσπράδα καμπιάς διορφωτικῶν χωριατοπούλας, ποὺ ἔπαιρνε χορτάρι στὴν κατοίκη της, ἀλλη λαστοῦσε τὴν καρδιάρα γεμάτη ζεστὸ ἀφροισμένο γάλα, καὶ ἀλλος ξεπέζει τὸ ζευγάρι του. Αὐτὸς είναι τὸ βράδυσαμα τῶν χωριῶν.

*

Πιορτὴ ζημέρωνε στὸ σπίτι τοῦ Αστάλα. Τὰ σφαχτά ἔτοιμα καὶ ἀράδα κρέμασμένα, οἱ ἐπιστά-

τες τοῦ νοικοκύρη, μπρὸς πίσω, σιγύριζαν καὶ τὰ γιορτιατικά τους, ποὺ τὴν ἀλλη λέματα θὲ φοροῦσαν, γιὰ νὰ χορέψουν στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ, μὲ τοὺς καλεσμένους μέσα στὴ χαρὰ τοῦ Αστάλα.

Τὰ μεσάνυχτα ἀξαρνα σύρλιασμα σκυλιοῦ τάρχει τὸ χωριό! καὶ ἐτέλειωνε τὸ θανατόκλαμμα, διλοτρόγυρα στὸ σπίτι τοῦ Αστάλα. Ταράχτηκε διαθένας καὶ ἐσφυγγει τὴν καρδιά του, καὶ οἱ γριούλες προμελετοῦσαν τὸ ἀποφασισμένο κακό, ποὺ θὰ ξημέρωνε τὴν ἀλλη λέμα. Βέβαια καὶ θετικό, σὰν τὸν ἡλιο ποὺ βγαίνει πάντα γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἡμέρα! «Ο Γιάννης ἔκεινο τὸ βράδυ ἀποδείπνησε καὶ τούδωνε γιὰ τὸ Εισκληπούλα τοῦ Αγ. Νίκα.

Φτάνει δι Γιάννης, καὶ σὰ νὰ τοῦ προμάντευε τὸ ψυχή, δὲν ήτουν ἐκεῖ η Αὔγουστινα, ποὺ πάντα πρωτοπήγαινε, πάντα τὴν εὔρισκε, ἀκούμπισμένη στὸ κατώφλιο τῆς Εκκλησιούλας, ίσως καὶ νὰ γονάτιζε στὸ σκοτάδι, καὶ νὰ ζόρκια τὸν Αγιο, καὶ τὰ μυστήρια, γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἐπόσμενε, γιὰ τὸν κόσμον δὲν ήταν δι Γιάννης της.

*

Φτωχοκόριτσο η Αὔγουστινα, ἐπό μικροῦλα ἔβοσκε τὸ ἄργακια της, στὶς ἀθώες ἱρημιές καὶ τὴ φύσης τῆς ἔχαριστες χρυσὴ πλεξίδα ἐπὸ ἀφθονα μαλλιά, ζεγκλισμένα τριγύρω στὸ γυρτό της πρόσωπο, ροδοκόκκινη μὲ ξεπετασμένα στὴν καρδιά σύραντα παρθένας, καὶ μὲ δύο ἀσημένιες βερίτσες στὰ αὐτιά της, λιγερή, μάτια γιορμισμένα, ἀγνότη, σφαχτά μονάχα γιὰ τὸ Γιάννη, ποὺ τὸν έμαθεν νὰ λατρεύῃ τὸν ἔρωτα, τὴ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς, τὰ φυσικὰ τοῦ πλάστη.

Μεγάλωσε η βοσκοπούλα, καὶ σύμφωνα μὲ τὰ συστήματα τοῦ τόπου, ἔστεκε στὸ σπίτι, σύρις, ἔσγαλες καὶ στὸν κάμπο γιὰ ξύλα, ἢ σκάλιζε τὸ μικρὸ χτῆμα ποὺ τῆς ἀφῆκε δι πατέρας της, καὶ ἐζησαν μὲ τὴν μάννη της, δλούρωνάχες, νοικοκυρένες στὸ φτωχικό τους. Καὶ ἐπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀγάπησε τὸ Γιάννη, στὶς ρεμματικές μικροῦλα ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατά της, καὶ δι Γιάννης γύριζε ἐκεῖ γιὰ κυνῆγι, νέος καὶ αὐτὸς πλούσιος καὶ ἀσκής μὲ διμορφικά ἀξετίμωτη καὶ καλωσύνη ἀκόμη είχε στοὺς τρόπους του, μιὰ ητούνη σκέψη της, μιὰ παρηγορική είχε καὶ μεγάλωνε μέσα της, σὰν τὸ κισσό που αφιχτοπλέκεται σὲ κανένα ἀγριόδεντρο, νὰ πάρῃ τὸ Γιάννη γιὰ ξύλη, σύρις καὶ δι Γιάννης ἀποφασιστικὰ τῆς τὸ Εγγήθηκε, καὶ ἐκεῖ οὐτὸς πλούσιος καὶ ἐκείνη φτωχικό. Μονάχος δι Αστάλας,

τέ δὲν ἐμεινε τὸ ἔκκλησάκι μοναχό, παρὰ κάθε νυχτὶς ἔκαιγαν τὸ λιθόνι τῆς ἀγάπης τὰ δυὸ κορμιά, τὴν ἄφνην ἡ μάννη της, καὶ δρκίζονταν, καὶ ἔκλαιγε δ Γιάννης ἀπὸ χαρᾶ, μπροστά της, νὰ τὴν κάμη νὰ πιστέψῃ, ποῦ ἀπὸ τὸ λόγοτο δὲν θὰ βγῆ, καὶ δὲ μὴν θέλῃ δ πατέρας του τέτοιο συνοικέσιο, ποῦ ἔφτανε ἡ ἄρνησή του σὲ φοβερισμό, νὰ τὴν ἀποκληρώσῃ καὶ ἀπὸ τὸ βιό του!

Η Αύγουστίνα ἂμα νύχτωσε, μαθαίνε: ἀπὸ κάποια γειτόνισσά της τὴν Λένη, ποῦ τῆς ζύλευε τὴν παντρεία ποῦ θὰ ἐγενότουν, πῶς δὲν εἶχε τὴν ἀλληλούχη μέρα γιορτὴ δ 'Αστάλας, καὶ πῶς τὰ σφαγτά, καὶ δὲν ἔτοιμασσε, ἵτανε τὸ ἄξαρο στεφάνωμα του Γιάννη, ποῦ ἀλλάζε δ Γιάννης γνώμη, καὶ βιαστικά θὰ ἔπαιρνε τὴν θυγατέρα του Πρωτοπαπᾶ του χωριού, ποῦ λειτρούγας στὸν "Αη Γηώργη, τὴν Ξανθή. Αὐτήν εἶχε προξενιά ἀπὸ χαρὸ δ Γιάννης καὶ τὴν γύρισε, δὲν τὴν ἤθελε. Δὲ βαστοῦσε νὰ γελάσῃ τὴν Αύγουστίνα.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ, ἐτινάχτηκε αὐτὴ, σκοτίστηκε δ λοισμός της καὶ λιποθυμισμένη πάσι καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῆς μάννας! δὲν τὸ πίστευε ποτὲ, μὰ εἶδε καὶ τὰ σφαγτά, εἶδε καὶ τὸ κυύνημα τῶν ἀνθρώπων του 'Αστάλα!

Μάννα καὶ ὄρφανή, ἔκλαιγαν, ἀνατρίχιαζαν, παρακαλοῦσσαν ἀθῶα τὸ γραμμένο τῆς τύχης, ἔζροιζαν τὴν Παναγιά, νὰ μὴ ἀφίσῃ τὸ Γιάννη νὰ παντρευτῇ, τὴν χαρὰ του σπιτιοῦ τους, τὰ γελασμένα ζνειρά, ποὺ πέντε χρόνια ἔλπιζαν, καὶ τὴν ἥγην ἀγάπην καὶ πόθο ποῦ εἶχε ἡ Αύγουστίνα του Γιάννη.

Καὶ δ Γιάννης στὸ ξωκλῆσι, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα στὸ σταυρὸ τῆς θύρας, παρακαλοῦσσε, βασανίζει τὴν σκέψη του, φοβερίζει τὴν ζήση του, ἔταξε ὅλο του τὸ βιό στοὺς φτωχούς καὶ ἀρρώστους, νὰ τὸν βοηθήσουν οἱ "Άγιοι, νὰ μὴν ἀλλάζει γνώμη ἡ Αύγουστίνα, καὶ δοσ ἔβλεπε καὶ ἀργοῦσε νὰ ἔλθει τόσο ὑποφέτη του μεγάλωνε καὶ ἡ νύχτα πέρναε.

Κοντὰ νὰ φτάσῃ τὸ χαραχέρι, ποὺ οἱ γκιώνιδες ἔσωναν τὴν μιλιά τους καὶ δ σκύλλος εἶχε ούρλιασσει· βρίσκεται μπροστά στὸ Γιάννη δ Λένη δ ίδια, ποὺ γνώριζε καὶ τὸ Γιάννη σὰν τὴ δόλια φύλια πόθενχε καὶ στὴν Αύγουστίνα. Τέμαθες κύρι Γιάννη; τοῦ λέει! Η Αύγουστίνα σὲ ἀπάτησε! Παίρνει ἀλλονει! Χτές τὸ κοντόβραδο, ποὺ τὴν ἔστειλε ἡ μάννα της, γιὰ νερό, ἔφυγε μὲ τὸν "Ασπιλο, τὸ γείτονά της μὲ τὰ σπιτικά της ρούχα, καὶ στὶς φωνές τῆς μάννας, ἔπειτα τὸ μεσανύχτι, ποῦ ἔκανε σὰν ούρλισμα σκυλλιοῦ, σηκωθήκαμε οἱ γειτόνοι, καὶ ἔζερα ποὺ εἶσαν ἐδῶ καὶ ἤθελα νὰ σὲ προλάβω μὴ χάσεις τὴν νόστησου! Παρὰ όρης τὴν σκύλλα νὰ λυσσάζει μὲ ἔκεινον ποῦ σὲ ἀρνήθηκε, καὶ παρχαρίστε τὸ πλεύτη σου καὶ τὰ καΐλα σου! Λέσ ποῦ ἤσουν ἰσύ; ποῦ ἐσκλήθωσες τὴν νειότη σου;

Στὸν "Αη Γηώργη θὰ στεφανώσει τὸ χαράμα, ἐτοι εἶπε ο "Ασπιλος. Ἐκείνη ἔφυγε καὶ ἐμεινε δ Γιάννη!

*

"Ηλθε τὸ χάραμα. Ἀνοίγει δ Γιάννης τὴν Ἔκκλησά καὶ ἀποφασιούμενος νὰ μείνῃ πιστὸς στὸ δρόκο του, μπαίνει μέσα. Μαρτύριο ἀπεριγραφτὸ ιτουν ἔκεινο, δ Γιάννης νὰ δέεται στὴ μεγάλη θεότη, νὰ κοιτάξει ἀφῆλα σὰν χαρμένος, νὰ φωνάξει, νὰ παρακαλεῖ τοὺς "Άγιους, τὰ ἀστρια, τὴν τύχη του, νὰ προλάβῃ τὸ χαμό του! "Όλα, σκέφτηκε, χαρμέναι! Συνάζει τὰ διαφοκέρια καὶ γνωρίζοντας τὴν φαρμακερή τους δύναμη, καὶ σκυμένος στὰ μυστήρια σὰ νὰ πρόσμενε δ κατάδικος χάρη, ὅπως θὰ ἔσκυψε στὸ Βωμὸ του γάμου μὲ τὴν Αύγουστίνα, ἔπειτα τὲ ἔνα θηθαργο μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι!!

Στὸ φτωχικὸ του κοριτσιοῦ, βασίλειος τώρα ἀπόλυτη ἡσυχία: ἡ πικρομάννα καθισμένη, καὶ διάγοντα εἶχε λουτεῖ, ἔβαλλε τὰ γιορτιαστικά της, καὶ ἔχτενιστηκε βιαστικά.

Σωρὸ ἀπὸ ἀθράκια πολλὰ, ἔτοιμα γιὰ νὰ κάμουν ἀσφυξία θανάτου, ἔτοιμας ἡ Αύγουστίνα! Κατέκλεισε πόρτες καὶ παραθυρόφυλλα, καὶ διπλα στὴν ἡσυχη μάννα πλειά, παρακαλοῦσσαν νὰ σημάνῃ ἡ καμπάνα τῆς χαρᾶς του Γιάννη, νὰ γελαστῇ καὶ ἀλλαζογνωμάνσει ἡ τύχη, νὰ μετανοίωσει δ σκληρὸς πατέρας, νὰ γυρίσει τὸ πεπρωμένο!

Μὲ τὸ γέλασμα του Ήλιοῦ, ποὺ ἔφινε νὰ κουφτοῦν οἱ θλύψεις τῆς υγκτιασ, λυπητερὰ καὶ ἥρεμα, ἀρχινάει τὸ νεκρικὸ της ἀχό, σιγαλάς σιγαλάς ἡ καμπάνα τ' "Αη-Γηώργη, ποὺ δ 'Αστάλας ἀπὸ σπερού εἶχε διατάξει τὸν Παπᾶ νὰ σημάνῃ τὴν γιορτή του, γιὰ νὰ συστοῦνε σ' αἰώνιο ὅπνο, τὰ δυὸ κορμιά ποὺ ἡ τύχη ἔδεσε, νανουρισμένα μὲ τὸ βογγυητό, ἀπὸ τὸ μαννόφωνο καὶ ἀγνά ν' ἀποκομηθοῦνε μυρολογῶντας, τοὺς πόνους τῆς ψεύτικης ζωῆς!

K. N. ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΣ

Ο.ΤΙ Ο ΗΛΕΤΡΕ

— Νοσημότατος δ λόγος τιμῆς ποὺ δώσταν δυὸ κομματικοὶ ἀντίκλοι τῆς ίδιας ἐπαργυρας μέστα στὴ Βουλὴ προγκέτες, δτα δικαζότανε ἡ ἐκλογὴ ἐν ἔγινε νόμιμα ἡ παράνομα.

— «Δίδετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας, κ. Φ. δτι θὰ ἡμιπορέσετε νὰ μὲ διπετερίσετε εἰς τὸ τμῆμα δπου ἔγινε ἡ καλπονόθευστη;»

— «Ναι!»

— «Βεβαιώ κ'έγω ἐπὶ λόγῳ τιμῆς δτι δὲν θὰ ἡμιπορέσετε νὰ μὲ διπετερίσετε!»

— Νὰ δίνεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου μὲ τόση ἀπισημότητα, δτα δὲν ἔκαρτάταις ἀπὸ σένα νὰ τὸν κρατήσεις, μὰ ἀπὸ πενήντα ἡ ἔκαρτα ἀδρώπους πῶ δὲν φησίουν δπως τοὺς καπνίσεις κείνη τὴν ώρα που θὰ σταθοῦνε μπροστά στὴν κάλπη σου! Ό κοινοσουλευτισμὸς στὴν πατερίδα μας βάλθηκε δλα νὰ τὰ ρειλέψει, καὶ τὸ λόγο τῆς τιμῆς ἀκόμα.

— Κ' ἔνα ἀμέμητο ποὺ δημοσιεύεται τὴν περασμένη βδομάδα σε κάπια φημερίδα: «Επερτάζει ἡ ροδόχρους δεσποινίς Γ. (τὸνομα φαρδὺ πλεύτη) ἡ σωθείσα πρὸ τριετίας ἐκ φθίσεως διὰ τοῦ τοκωτικοῦ αἴνου Βαρλέα»,

— Μαθαίνουμε μὲ χαρὰ πῶς δ συνεργάτης μας Γιάννης Περγιαλίτης τυπώνει σὲ βιβλίο τὰ θελαστινά του τραγούδια.

— Είτεν καιρὸς πιὰ τὸ δμορφκ πραγούδικ του "Περγιαλίτη μας, τὰ σκορπισμένα δω κ' ἔκει, νὰ μαζωχτοῦνε σὲ βιβλίο γιὰ νὰ μπορέσει εῖται νὰ τὰ πτολέψει κανεῖς δλα μαζι.

— Ο ε'Ακρίτας δήλωσε πῶς δὲν πάψει πιὰ νὰ βγαίνει γιατὶ «δὲν διάρχει ἔθνος, δὲν διάρχει ζωὴ πνευματική, δὲν διάρχει πλεύτης, δὲν διάρχει αἰσθημάς».

— «Αλλοίμονο, δὲν δὲν διάρχει πιὰ καὶ «Ακρίτας! Τελειωτικὴ κατεστροφή.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Απὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

· Υπουργός 'Εσωτερικῶν δ N. Καλογερόπουλος Σκοτωμοί. 'Αθήνα 1, 'Επαρχίες 7.
Λαβωμοί. 'Αθήνα 1, Περαίας 2, 'Επαρχίες 4.
Κλευμές. 'Αθήνα 3, Περαίας 2, 'Επαρχίες 2.
· Απαγωγές. 'Αθήνα 1, (τοῦ 'Ολυμπιονίκη... ποὺ δὲν ἔγινε), 'Επαρχίες 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

"Εντοκοι καταθέσεις

· Η Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ητοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτίας εἰς ώρισμένην προθεσμήν η διαρκεῖ. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν οὐδισμόνεις εἰς δ ἔγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς δύεως (chégue) ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγὴν τοῦ δμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν δμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἵτησει τοῦ καταθέτοντος τοῦ "Υποκαταστήματος τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν οὐρανοκαταστημάτων τῆς Ιονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2 ται: 0)0	χατ'	ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μηνῶν
2	"	0;0	"	"	"	1	ἔτους
3	1)2 "	0;0	"	"	"	2	ἔτους
2	"	0;0	"	"	"	4	ἔτους
4	"	0;0	"	"	"	5	ἔτους

Αἱ δμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται καὶ ἀναλογίαι τοῦ καταθέτου νοματικαὶ ἡ ἀνώνυμοι.

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

· Χ. Καρ. Θὰ δημοσιευτεῖ. — Χ. Λ. Δὲν έρουμε καλά, μὴ θερροῦμε πῶς δὲν ἔγινε τέποτα. "Ο, τι γίνει θὲν τὸ μάθεις.—χ. Στρ. Κλων. Αργάτερα. Γιὰ τὴν ώρα καλ